

менен изцяло, мъчно можеха да го разпознаят и най-опитните преследвачи от стражата в малкия дворец край морето. Те ще търсят по пътища и кръстопътища нежния, бледния, слабия, наконтения Орфей.

За бягството и за скорошното отпътуване знаеше и майката на Кир. Старата жена трепереше и за живота на сина си, но тя трепереше и за свободата на Орфея. И тя тъкмеше едно-друго за пътуването. Избра хубави маслини, нареди в дървен съд солена риба, отдели на друга страна пушени рибени филета, донесе отнякъде голяма стомна за прясна вода, изпра и поизкърпи ризи и завивки, напълни им цяла торба със сушени смокини и стафиди.

— Стига, майко, няма да пътуваме накрай света, — упрекваше я галено Кир за непрестанните ѝ грижи.

— Нека синко, — оправдаваше се тя. — Много го може и да се хвърли, но малкото няма от къде да се допълни.

Така, в приготовленияи и шетня минаха последните седем-осем денонощия. Най-сетне денят на тръгването беше определен. Можеше да се отложи само в случай на силна буря. Но времето беше сухо и топло, Кир познаваше от опит, че по това време рядко, много рядко се явяват дори по-силни ветрове над морето. Инък духаше добър попътен ветреца — ако е живот и здраве, този ветреца ще ги отнесе до реката без дори да похванат веслата.

И на уречения ден, по зори, тримата другари натовариха лодката и се простиха с умислената, просълзена старица. Тя им пожела добър път, прегърна Орфея, целуна го по загорялата буза, поръча му да поздрави родителите си и всички свои